

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HET NAKOMERTJE

Toneelspel in drie bedrijven

1880

door

MARCEL WINTERS

Toneelfonds J. JANSSENS * Antwerpen

1989

(N° 1748)

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel 4

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aankoopbewijs. Dit bewijs moet samen met een aanvraagkaart waarop plaats en datum(s) van opvoering werden ingevuld, minstens veertien dagen voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gecopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

cop. 1989 Toneelfonds J. Janssens/Marcel Winters

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

KORTE INHOUD

Mia Droogmans, knap en eerder gesloten, heeft praktisch dagelijks contact met een postbode. Elke werkdag wordt de postzak ten huize Verschellinck gedeponeerd. Elke werkdag komt de vrijgezel Toon Verduren voor de post, voor zijn borrel of kop koffie, en niet te vergeten voor de gezellige babbel met Mia. Toon heeft een eerlijke relatie met de mijnwerkersvrouw.

Vader Frans Verschellinck heeft tijdens de mijn crisis gekozen voor de gouden handdruk van achthonderdduizend frank. Nogal versneld belandt hij in een depressieve periode want bij hem kon het letterlijk "niet op". In korte tijd verbrast hij de premie en ergert zich rot aan vroegere collega's die het moreel en financieel beter hebben. De ex-mijnwerker zoekt en wil geen werk; hij geraakt aan de drank, wordt rokkenjager.

De twee dochters reageren op hun vrijgevochten manier. De oudste, Petra, is intellectueel begaafd, studeert geneeskunde. De jongste, Clara, ontwikkelt haar artistieke kwaliteiten op de kunstacademie en verslindt mannen.

De postbode gebruikt (of misbruikt) de eenzaamheid van Mia. Hij verschuilt zich achter menslievend diensbetoon om meer invloed te krijgen op de vrouw die voor hem meer betekent dan hij wil toegeven. Hun verhouding wordt romantischer en gewaagder. Als Mia hem vertelt dat ze een kind verwacht, mag je veronderstellen dat gevoelens nooit liegen.

De deurwaarder heeft zijn werk gedaan. Het gezin Verschellinck-Droogmans dreigt volledig uit elkaar te vallen. Ieder apart, met eigen motieven en impulsen, reageert op de feiten. In wolken kosmische muziek en verkleed als ondergronder, verdwijnt in de persoon Frans Verschellinck een stuk verleden. Iedereen neemt afscheid van gevestigde waarden. Limburg zal het moeten stellen zonder mijnen. Het gezin Verschellinck betaalt de ware prijs. Het nakomertje heeft ondanks alles een vader en dit is het positiefste feit uit de ganse tragedie.

PERSONAGES

- FRANS VERSCHELLINCK
ex-mijnwerker
43 jaar
- Langzaam maar zeker sluipt verbittering in zijn denken en handelen. Nogal plomp, soms opdringerig in relaties. De kortstondige weelde van geld en luxe vergroten zijn machteloosheid. Agressie, drank en vrouwen zetten definitief een punt achter al zijn verwachtingen.
- MIA DROOGMANS
mijnwerkersvrouw
39 jaar
- Lief en echt vrouwelijk. Houdt van mensen en van bloemen. Verdraagt geen enkele vorm van spanning. Fascinerend hoe ze het begrip van haar vriend Toon tracht om te zetten in aanvaardbare liefde. Wil in alle omstandigheden vrouw en moeder blijven. Toch niet ongevoelig voor attenties.
- PETRA VERSCHELLINCK
oudste dochter
20 jaar
- Intellectueel begaafd, gesloten en hooghartig. Drukt moeiteloos haar willetje door. Kan hierdoor het leven van anderen verzuren. Meisje van weinig woorden maar met veel daden.
- CLARA VERSCHELLINCK
jongste dochter
18 jaar
- Artistiek en zeer spontaan. Zowat de tegenvoeter van haar zus. Een flapuit die moeiteloos het hart van iedereen steelt. Kan goed tekenen, schilderen en dichten. Nog een pluspunt: ze kan razendsnel verliefd worden.
- TOON VERDUREN
postbode
30 jaar
- Filosoof, vrijgezel en soms grapjas. Geniet zichtbaar van zijn arbeid en nog zichtbaarder van zijn dagelijkse verpozing bij Mia. Straffe uitspraken en nieuwsgierigheid geven nog meer cachet aan zijn uniform. In de liefde is hij eerder stuntelig maar wel kinderlijk eerlijk. Wordt voor Frans de rode stierlap. Hij is en blijft een spanningsbron in het totaalgebeuren.

DECOR

Het interieur geeft de sobere sfeer van een wijkwoning weer. De verouderde meubelen vormen een contrast met de gloednieuwe apparaten die de mijnwerker van zijn premie heeft gekocht.

Links: Keukenkasten, met aanrecht, waterkraan. Een oude koelkast, elektrisch fornuis met afzuigkap. Verder een raam met uitzicht op tuin (plus een vergezicht - wijk). In de hoek een buitendeur. Voor het keukengedeelte nog een tafel en vier stoelen.

Rechts: Mooie kast met allerlaatste T.V. en video. Tevens een moderne stereoketen. Op de kast goed zichtbaar een telefoontoestel. Er voor een salontafel en zetels op tapijt. Een moderne schilderij tegen de wand. In de hoek de gangdeur.

Achter: Lage kast met erop familiefoto's. In rechterhoek een schildersezal met een werk in wording opgespannen. Tegen muur trouwfoto's van het koppel of van ouders.

BELANGRIJK: Vooral veel planten en bloemen. Denk eraan dat het derde bedrijf gespeeld wordt in een praktische lege ruimte. De achterwand moet dan kunnen openschuiven. Op enkele meters afstand staan panelen waarop de mijn (in fluoriserende verf??) geschilderd is. Met een stoommachine prachtige nevelslierten creëren om op het eind de mijnwerker te laten verdwijnen in zijn mijn. Het totaalgebeuren kan een extra dimensie krijgen als er in bepaalde fragmenten kan gewerkt worden met kleurlichten. Uiteraard geen noodzaak.

EERSTE BEDRIJF

Sfeermomenten scheppen:

Zaallichten doven. Oplaaierende spot belicht een mijnkast aan linkerkant van het podium. Daarin zijn mijnwerkerskleding en -uitrusting tentoongesteld. Ondertussen zingt JO ERENS zijn lied LIMBURG ALLEIN. Even later verdwijnen spotlicht en muziek. Een paar seconden volledige duisternis.

Doek gaat open. Podium schaars belichten. Opwellende sfeermuziek (advies: TRUMPETDREAM van GEBR. BROUWER).

FRANS, zo fier als een gieter, wil iedereen betrekken bij zijn laatste aankopen. In het schemer produceert een allernieuwste televisie prachtige kleurbeelden. Een TECHNICUS is bezig met het afstellen van de video. MIA wordt gedwongen haar fornuis te verlaten. Ongeïnteresseerd kijkt ze even naar de show, weigert het bier dat FRANS uit de koelkast haalde.

TOON, in postbode-uniform, drinkt, praat gezellig en belangstellend met FRANS en de TECHNICUS.

CLARA werkt aan een abstracte tekening. PETRA is verdiept in een wetenschappelijk werk. FRANS blijft paraderen, zich opdringen - schrijft een cheque uit. Op scène worden gevoelens vertolkt.

Langzaam alle lichten doven - televisie uitgeschakeld. Iedereen verlaat in stilte het podium, behalve MIA. Zij blijft aan haar fornuis. Muziek stopt.

Beloftevolle morgen. Opgaande zon aan keukenvenster.

MIA : (Dekt tafel voor drie personen - vult koffiekopjes - zet raam open - vogels fluiten - loopt naar gangdeur - roept) Petra! Clara! Seffens missen jullie je bus! (Terug naar tafel - slurpt aan koffie - smeert boterham)

CLARA : (Extravagant gekleed - vrolijk maar helemaal niet gehaast) Morgen ma. Je schreeuwt moord en brand. Ik was al op, hoor! Buiten ziet het er goed uit. Beloftevol! (Naar tekening op schilders-ezel) Eveneens beloftevol! We zijn vorige week begonnen aan naakt. IK wist niet dat mannen anatomisch zo interessant waren.

MIA : Begin te eten. De koffie wordt koud en de bus wacht niet.

CLARA : (Naar nieuwe apparaten) Ik moet zeggen dat pa een goede neus heeft voor kwaliteit. Wist ik maar hoe deze spullen in vitesse geraakten. (Blikt op klok) Voor het weerbericht, ma. Ik wil weten of de zon de ganse dag schijnt.

MIA : (Eet geprikkeld verder) Ik zeg het niet meer. Trek je plan als je de bus mist. Met de nieuwe auto rijd ik niet! Goed verstaan!

- CLARA : (Prult aan toetsen en knoppen) Moet ook niet. Als het in zijn nieuwe karretje even ingewikkeld is, blijf er dan maar uit.
- MIA : En als Petra zich niet haast, komt ze ook te laat.
- CLARA : Onze intellectuele zal beroep doen op haar verloofde en ik heb tijd zat. Verdomd kreng! Ik krijg er niks uit!
- MIA : Jullie kosten allebei geld genoeg. Vroeger in mijn tijd was het een heel pak moeilijker en het ging beter dan nu. Nu "bonjour" iedereen er maar op los. Van alle kanten krijg ik reclamaties. 't Is om zot te worden!
- CLARA : Ma, niet zo somber. Zet een ander gezicht op. En wat bedoel je met reclamaties die van alle kanten komen?
- MIA : Moet je dat nog vragen?! Anderen hebben meer geluk. Gebruiken hun verstand! Maar wat die van mij bezielt weet ik niet. Hij is helemaal zot aan het worden.
- PETRA : (Hooghartig op - modieus gekleed - recht naar tafel) Wie is er helemaal zot aan het worden?
- CLARA : Ach, daar heb je ze. Is madam ook wakker?
- MIA : Hebben ze op de universiteit "een goedemorgen" ook al afgeschaft? En jij, Clara, blijf van die installatie af. Je werkt verschrikkelijk op mijn zenuwen.
- PETRA : Kan het "juffrouwke" nog altijd maar alleen haar handjes gebruiken en niet haar koppeke? (Stapt uitdagend naar Clara - duwt haar opzij - onmiddellijk nieuwsberichten - trekt neus op - blijft voor tafel staan) Hé, waarom is er maar voor drie gedekt? Eet pa niet? Waar is hij? (Zet zich aarzelend - observeert)
- CLARA : (Drukt radio uit) Gelukt! Alle dagen dezelfde onzin. Vroeg je iets, lieve zus? (Zet zich aan tafel - smeert brood)
- PETRA : Ik vind het vreemd. Vroeger aten we toch samen. Waar is hij?
- CLARA : Zijn koersfiets aan het testen. Je bent aan het vervreemden, weet je dat?
- MIA : (Kijkt onrustig naar de tijd - duidelijk over haar toeren) Eet en zwijg. Dat ziet elkaar enkele uren per maand en dan vechten ze nog gelijk kat en hond!
- CLARA : Mis, ma, gelijk twee katten. Maar als "madam" zich hier niet meer kan aanpassen dan blijft ze maar op haar kot of bij haar minnaar.
- PETRA : Kijk, juffrouwke, ik probeer de wetenschap te dienen. Heel wat anders dan die onzin die jij verkoopt! (Wijst naar tekening) Ik hoop dat jé zelf weet wat het voorstelt.
- MIA : Is het genoeg, ja? En wat is dat van die euh...minnaar?

- CLARA : Ja, dat zou ik ook eens willen weten. Is het een minnaar, een bijzit of...een appeltje voor de dorst? Biecht eens op, madammeke!
- PETRA : Dat gaat je niks aan! Ik ben oud en wijs genoeg om op eigen benen te staan. Ma, sorry, maar er zijn dingen waar ik liever over zwijg. Maak jij je maar niet ongerust. Jij en pa...jullie hebben hard genoeg voor ons gewerkt, een goede opvoeding gegeven. Dat het niet altijd lukt (vernietigende blik op Clara) daar kan niemand iets aan doen.
- CLARA : Madam, je kan me de pot op! Je kan ma nog zoveel stroop om de mond smeren als je wil, voor mij ben en blijf je een kreng!
- PETRA : En dat moet ik allemaal verdragen? Wie heeft er Peter van me afgepakt? En toen hij niet lekker genoeg meer was, heb je hem weggesmeten als een vuile vod!
- CLARA : Een man kun je niet afpakken maar wel...afsnoepen. Maar dat is het niet. Peter was opeens niet meer goed genoeg voor madam. Je hebt altijd al willen hebben wat ik graag zag. Maar dat is gedaan, begrijp je! Gedaan! (Staat snikkend op - naar schilders-ezel - maakt map klaar - even ijselijke stilte)
- MIA : Zijn jullie nu tevreden? Ik moet zeggen dat die boterham heerlijk smaakte.
- PETRA : (Staat op - naar Clara) Laten we ophouden. Misschien ben ik te lang weg. Inderdaad, je zei het...een beetje vervreemd. En Peter...Misschien heb ik Peter...
- CLARA : Laat maar. 't Is al lang goed.
- PETRA : (Werpt blik op tekening) Mooi gedaan. Je hebt aanleg. Wat stelt het voor?
- MIA : Ze is vorige week met naakt begonnen. Hoe zei je dat ook al weer?
- CLARA : (Doorheen haar tranen) Ook dat kun je beter vergeten, ma. Het heeft allemaal niets om het lijf.
- MIA : Daar kun je wel eens gelijk in hebben. Vooruit, kom eten, dan kan ik afruimen. Er is vandaag veel te doen. En Toon moet ook zijn kwartiertje hebben.
- PETRA : (Leidt Clara naar de tafel - zitten - even zwijgzaam eten) Ma, ik wil je niet kwetsen en ik heb er eigenlijk niets mee te maken maar...wat is dat tussen jou en Toon?
- CLARA : Luister jij ook al naar die dorpsroddel? Ze moesten zich schamen. Die klappeien en roddelaars moesten ze hun tong uitsnijden. Dat ze verdomme eerst naar zichzelf kijken. Er zijn al zoveel

huwelijken kapotgegaan door die smeerlapperijen en verdachtmakingen.

- MIA : De laatste tijd...er is zoveel veranderd. Nergens kun je nog terecht. (Dromend voor zich uit starend)
- PETRA : Daar ben ik het volledig mee eens, Clara. Ach, laat ze maar zeveren. (Kijkt naar moeder) Maar ik heb nog altijd geen antwoord op die vragen.
- MIA : Waarom we maar voor drie gedekt hebben?
- PETRA : 't Is de eerste keer dat ik dit meemaak. Als pa vrij was, at hij altijd...'t Is alsof we hem buitensluiten. En Toon? Ik vroeg of er iets was tussen jou en Toon.
- MIA : (Staat op - kijkt door raam - meer voor zichzelf) Pa sluit zichzelf buiten. We hebben geen vat meer op hem. Met zijn afscheidspremie dacht hij alles te kunnen kopen. Achthonderdduizend...hij doet alsof het miljoenen zijn. Hij zoekt geen werk. Wil er geen. Alles jaagt hij er door. Voor mij kan er zelfs geen afzuigkap vanaf. Al twee maanden is ze stuk...zet het venster maar open, zegt hij. De papieren van de bank krijg ik niet te zien. Ik wed dat we reeds ver onder de bankrekening zitten.
- PETRA : (Gaat naar moeder - troostend en verontschuldigd) Sorry, ma. ik wist niet dat het zo erg was. 't Is alsof ik niet...ik voel me een vreemde, een indringster. Maar...het raakt me.
- CLARA : (Ook naar moeder - vat haar bij de schouders) Op mij kun je ook rekenen, ma. Wie weet...misschien komt het allemaal weer goed. (Kijkt plots naar de tijd - in paniek) God, nu moet ik echt weg! (Kus - grist map en tekening van staander) En rennen maar. Daag! (Stormt letterlijk de deur uit)
- PETRA : Heeft ze weer een nieuwe vrijer?
- MIA : Aan mij wordt ook niet alles verteld. Ook over haar wordt geroddeld. Wat er van waar is weet ik niet. Voorlopig heb ik andere problemen. Nog koffie?
- PETRA : Nee, dank je. (Helpt afruimen)
- MIA : (Houdt Petra in de gaten) Hoe geraak je in Leuven?
- PETRA : (Verlegen en ontwijkend) Ze komen me halen. Een collega. Ik kan voortaan altijd met hem mee.
- MIA : Zozo. Enne...stel je hem voor?
- PETRA : Ma, geloof me. Het is gewoon vriendschap en denk ook maar eens aan het profijt. Ik moet hem helemaal niks betalen.
- MIA : (Doet ijverig de vaat) Dat komt nog! Dat komt nog! Ik ken geen enkele vent die iets voor niks doet. Hou je hand maar op je

geldbeugel en de benen bijeen, zegde ma altijd en zij kon het weten.

PETRA : (Droogt af - tast weg) Nu vind ik toch dat je een beetje overdrijft. Zo ken ik je niet. Ik vind je zelfs ordinair.

MIA : Wat wil je, kind. Vroeg wees en getrouwd met een mijnwerker. Toen ik uit pensioonaat kwam kende ik niet eens het verschil tussen een man en een vrouw. Dat hebben de nonnen me nooit geleerd.

PETRA : Ben je gelukkig met pa...ondanks...ik bedoel...

MIA : Had ik vroeger maar wat beter naar ma geluisterd. Dan was ik nu een sjieke madam.

PETRA : Zwijg over "madam"! Ik kan dat woord niet meer horen!

MIA : Een sjieke madam en nu...als ik me 's morgens in de spiegel bekijk, ben ik juist die van hier tegenover.

PETRA : Nel is zo lelijk als de nacht. Ik vind dat jij er nog best aardig bijloopt. Je zou wel wat meer mogen lachen. (Korte pauze) Zeg, ma, zou jij op een andere man verliefd kunnen worden? Ik bedoel.. neem nu Toon? Die komt veel hier. Je begint elkaar beter en beter te kennen. Denk jij dat...?

MIA : (Heftig) Wat voor onnozele praat is dat? Als ze in Leuven niet meer leren dan dat, blijf dan maar hier. Dan zie je wat er hier gebeurt! Verdomme...ik en Toon. Als roddelaars er over bezig zijn zegt me dat niet zoveel, maar mijn eigen dochter...

PETRA : Ma, het was maar een gewone veronderstelling...een doodgewone vraag.

MIA : Miljaar, zo nog een veronderstelling en ik trek mijn pantoffel uit. Zorg maar dat pa zoiets niet hoort. Hij zou er iets van krijgen. Miljaardedju...ik en Toon!

Er stopt een auto - getoeter.

MIA : Ik geloof dat "je veronderstelling" er is. (Weer getoeter) En hij stookt op de koop toe zijn batterij af.

PETRA : Ma, tot over een paar weken. Schrijf als er nieuws is. (Al half in de gang - weer getoeter) Ik zal wel eens bellen. (Kust moeder) En maak je maar niet ongerust, ma. Met zo een ongeduldige apostel zou ik toch nooit trouwen. Doei! (Weg - slag van voordeur)

MIA : (Roept haar na) Je kleine koffer, heb je die mee? Petra! (Gang in - geluid van optrekkende wagen - terug binnen - veegt handen af aan voorschoot - nerveus) Vanachter precies een aap. Overal haar. Stront in de oogjes! (Voor stereo) Liefde...maakt mensen zo blind als mollen...zo zot als een schup. Ik heb me ook laten inpalmen en verleiden...God, als ik daar aan terug denk. Getrouwd

en nog wel met een mijnwerker. Vroeger werden ze door de pastoors vervloekt en nu zijn het de zogenaamde ereburgers. Wie heeft er gelijk? (Betast toestellen) Het leven is ingewikkeld. Hier staan verdomme ook veel knoppen aan. En geen één kan ik er van gebruiken. (Naar keuken) Dan maar naar de vogeltjes luisteren. (Groenten uit kast - wil beginnen)

TOON : Op door achterdeur - in uniform van postbode - lege ransel - uitbundig) Voilà! Daar zijn we weer! En is Mia weer vastgepind op haar afwasbak? Het zonnetje schijnt, zulle! Ik zag Petra daarnet. Die met die grote haardos...is dat haar vrijer? (Kwakt ransel op de grond - afwachende houding - bestudeert bedrijvige vrouw) Ik zou zeggen: vandaag een pilsje!

MIA : Je weet het staan. (Kijkt even op) Is er iets? Je doet vandaag zo raar? Of kun je de zon niet verdragen?

TOON : (Haalt bier uit koelkast - flesopener uit lade - zet zich aan tafel) God nee! Als ik van iets hou, is het van de zon. In mijn beroep is zonnig weer een luxe. Gezondheid! (Drinkt gulzig)

MIA : (Droogt handen - naar Toon) Ik vroeg of er iets was.

TOON : (Nerveus) Wat zou er zijn? Kom er even bijzitten. Drink een kop koffie. Ik ben alleen maar blij met het weer. Ik heb er een halve ronde opzitten en wil gezellig met je babbelen. Iets op tegen?

MIA : (Giet koffie in - zet zich ook aan tafel) We praten weer langs elkaar door. Ik vraag me af of het allemaal iets te maken heeft met Frans? Hij leeft er maar op los. Het wordt alle dagen maar erger. Hij doet alsof het niet op kan. Sukkelaar...ik ben er zeker van dat er geen frank meer over is. Erger nog...misschien zitten we al diep in de schulden. Hij heeft nooit weelde gekend en nu dit. Het kan zo niet verder. Hij moet dringend werk zoeken.

TOON : Waar is hij?

MIA : Hij heeft zich een koersfiets gekocht. Nu is hij niet meer te houden. Vanaf zijn achttiende moest hij er 's morgens om vier uit. Nu is het om te fietsen. Van het leven genieten, zegt hij.

TOON : (Kijkt op zijn horloge) Ik haal de zak. Straks wil ik nog in mijn hof werken.

MIA : (Houdt hem tegen) Je hebt Petra zien wegrijden. Clara nam een bus later. Ze worden groot. Petra zei iets dat me echt bezighoudt.

TOON : Vertel op, ik luister.

MIA : Ze wou me niet kwetsen maar ze vroeg of er iets was tussen jou en mij.

- TOON : (Uit zijn lood geslagen - drinkt heftig) Die is goed! Van wie heeft ze dat? Wat heb jij geantwoord?
- MIA : Toon, we wonen in een klein dorp. Je komt hier dagelijks over de vloer en je bent vrijgezel. Dus, voer genoeg voor roddel.
- TOON : Dedju! Vroeger woonden hier je ouders. Na je vaders dood verhuisde je moeder en Frans wou dat er hier niks veranderde. Die godverdomde rotzakken! Weten die roddelaars niet dat ze zo iets kunnen kapotmaken! (Neemt Mia vast) Als je echt graag hebt dat ik hier niet meer kom, moet je het zeggen. Dat ze mij bekladden, tot daar toe, maar ik kan niet verdragen dat ze jou ook door het slijk sleuren.
- MIA : Maak er geen drama van. Van mij mag je blijven, dat weet je. Ik...euh...Draait zich af - terug naar de vaat ...ik heb iemand nodig waarmee ik kan praten. De kinderen worden groot, gaan hun eigen weg. Frans leeft gelijk god in Frankrijk. Naar mij kijkt niemand meer om.
- TOON : (Onhandig - naar haar toe - wil haar aanraken) Mia, je kan op mij rekenen. We hebben elkaar niks te verwijten. Jij bent voor mij een goede vriendin. Ik zou je niet meer kunnen missen. Jij bent het die mijn ronde opfleurt. Normaal hadden ze me al verplaatst. Ondanks de promotie en het hogere maandloon wou ik hier niet weg.
- MIA : (Meer voor zichzelf) De meisjes...het wordt moeilijker. Ik sta er alleen voor. (Snikt) Ik kan het niet meer aan. Gebruikte Frans toch maar zijn verstand. Ik kan zoveel mijnwerkersgezinnen noemen waar het goed gaat. Willem en Georges, ze hebben hun premie vastgezet, direct ander werk gevonden. Waarom moet dit ons overkomen? Hij heeft al een week een oproep van de R.V.A. Ze willen hem opleiden als lasser of als truckchauffeur.
- TOON : Mia, je kan op mij rekenen. Trek je van al die roddel niets aan en wat Frans betreft...ik wed dat hij binnenkort zijn fouten inziet.
- MIA : Je kent hem niet. Hij is zo koppig als een ezel. Hij heeft al veel brokken gemaakt. Steeds heb ik gezwegen maar...nu is het te erg.
- TOON : Laat me je helpen. Ik heb geld. Ik kan er niks mee doen en jullie zitten in de problemen.
- MIA : Je verbergt iets. Is er...post? Weer aanmaningen tot betalen?
- TOON : Helaas! Daarom...laat me helpen.
- MIA : (Wendt zich af - werkt sneller)

Telefoon rinkelt

- MIA : (Schrikt op - droogt nerveus de handen - neemt op) Met Verschellinck, goedemorgen...jaja, ma, het gaat wel...moet je niet doen.. neenee, ma, ik zal het zeggen...Nee, hij is zijn koersfiets aan het testen...ik kan het niet verhelpen en blijkbaar niemand.. ...er is teveel veranderd en het ging allemaal te snel...Jaja, ik zal het zeker zeggen. Een fijne dag, ma en bedankt voor het bellen. (Hoorn neer - zucht)
- TOON : (Op met postzak - kijkt naar Mia - zit en tast post over)
- MIA : Wat zei ik? EEN FIJNE DAG!? Wie gelooft daar nog in?
- TOON : Jij gelooft er niet meer in? Dat vind ik stom. Je doet het jezelf aan. Werken en piekeren. Daarom geraak jij overspannen. Doe eens iets waar je zin in hebt.
- MIA : Geef de brief. Ik ben nieuwsgierig.
- TOON : (Met brief in hand - reikt hem aan) Mag ik helpen? Het is toch geen schande als een vriend helpt? (Geeft brief - neemt er nog twee andere plus reclame) Deze zijn ongevaarlijker maar die ene...het spijt me dat ik je dit niet kon besparen.
- MIA : (Opent - leest snel eerste - vervolgens tweede) Binnen de week. Alles is overgegeven aan de deurwaarder. Hij is zelfs niet in orde met zijn autoverzekering. (Werpt zich plots in Toons armen - huilt zacht) Ik kan niet meer. Wat is er nog van vroeger overgebleven?
- TOON : Ik. En dat weet je.
- MIA : Dat maakt het alleen maar erger. Frans is jaloers op je. Als hij jou buitengooit heb ik niemand meer om eens mee te praten. Misschien mag ik het niet zeggen maar...ik kijk dagelijks naar je uit.
- TOON : (Streelt haar blij en onhandig) Op mij kan je altijd rekenen. Ik ben gelukkig dat ik bij je ben. (Na korte aarzeling) Hoe heb jij gemerkt dat Frans jaloers is?
- MIA : (Geeft hem een kus die iets meer dan vriendschap inhoudt) Laten we over iets anders praten. (Lacht - ruimt brieven op - schikt haar - werkt verder)
- TOON : (In alle staten - betast plaats van kus - gaat voor stereo staan) Je hebt gelijk. Laten we over iets anders praten. (Na korte stilte) Twee keer honderd Watt! Ja-watte! Als je dit open zet, blaas je de ruiten uit je keuken.
- MIA : 't Is net een kind. Als hij zijn kuren heeft, is er geen huis mee te houden. Met niemand houdt hij rekening. Bijna dagelijks

bonken de buren op de muur. De meubels zijn versleten. De afzuigkap is al maanden stuk maar een nieuwe kan er niet van af. Volgens hem allemaal bijzaak.

- TOON : Ik heb een vette spaarpot. Ik heb kip noch kraai om voor te zorgen. Voor de laatste keer...LAAT ME HELPEN!
- MIA : Als het ooit zover komt, laat ik het je weten. Voorlopig tracht ik er zelf uit te komen.
- TOON : (Tast ontgoocheld verder de post over - kijkt regelmatig naar Mia - drinkt gulzig) Dat leer je door de jaren...observeren. Ik doe vierhonderdzesenzestig gezinnen. Ik ken ze allemaal door en door. Een postbode is raadgever, vertrouweling en noem maar op. Wij zijn het "vertrouwde gezicht". Wij weten dat er verdomd veel leed onder de mensen is. Horen, zien en zwijgen is ons devies. Na enige tijd kennen wij ons vak, kijken knal doorheen een brief.
- MIA : Dat bewijs leverde je vandaag nog.
- TOON : Je weet waar een echtscheiding broeit. Waar achterstallen moeten betaald worden. Waar geldnood is, waar leningen lopen.
- MIA : Zoals hier. De nagel op de kop, Toon.
- TOON : (Onverstoorbaar verder - vist er enkele kaarten en brieven uit) Hier, Betsy Vangompel, het sexbommetje uit de Lepelstraat, heeft een lief in Spanje, overgehouden aan haar laatste vakantie. Bert Vertessen sukkelde met zijn pensioen en René Roemackers krijgt terug van de belastingen.
- MIA : Toon, horen, zien en...zwijgen zei je daarnet.
- TOON : Ach meisje, dit zijn onschuldige gegevens. De ergere dingen verzwijg ik, maak je maar niet ongerust.
- MIA : Zoals hier. Je rekent ons toch tot de "ergere gevallen"?
- TOON : (Negeert opmerking) En hier, het allerlaatste snufje van deze verloederde maatschappij: een pornokaart. De tweede die ik in mijn ganse carrière moet bezorgen. Je raadt nooit voor wie ze bestemd is?
- MIA : Toon, dat zijn mijn zaken niet. Je flesje is leeg, neem een ander.
- TOON : (Staat op met kaart in de hand - haalt bier uit koelkast - bekijkt Mia - drinkt gulzig) Dat smaakt! Ik heb ook extra snel gereden om vroeg hier te zijn. Je ziet, ik word er ook nog voor beloond.
- MIA : Waar heb je het over?